

Jap Sevdiren Kadın 17

– KOCAMANOĞLU · 04 Haziran 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-17

...

“Pek yakında o da olacaktır”

“Ne demek istiyorsun anne? Bir bildiğin mi var?”

“Hayır, bir bildiğim yok... Ama içime öyle doğuyor...”

“Senden korkulur anne... Bu güne kadar ıskaladığın gayet azdır. İnşallah dediğin gibi olur.”

“Sevmek ve sevilmeğin senin de hakkın be kızım...”

“Haklısın da, zor zamanlardayız zor... Sende biliyorsun ki, Japonya’da evlenmeyenlerin sayısı her geçen gün artıyor. İstatistikler böyle söylüyor. Evlilik insana büyük sorumluluklar yüklüyor. Bu yaşta omuzlarıma binecek yükü taşıyıp taşıyamayacağımdan o kadar emin olamıyorum. Anne kaderim ne yazmışsa o olur. Elbet benim de gönül rahatlığı ile evet diyeceğim çıkar bir gün karşıma... Kahvaltı hazır, seni bekliyorum.”

“Geliyorum tatlım...”

“Anne çay yapmadım, yerine süt ısıttım. İçersin değil mi?”

“Senin elinden zehir olsa içerim. Meleğim benim... Tek tesellim sensin. Seninle canlı kalıyor, hayatın eteklerine seninle tutunuyorum.”

“Anne yemeğini ye!”

“Biliyor musun? Diğer yanda sen de yuvadan uçunca, yapayalnız kalmaktan da korkmuyorum desem, yalan söylemiş olurum... Boşandıktan sonra hayat bana, kendi kendime yaşamayı öğrenmişti. Kendi ayaklarım üzerinde durabiliyor, kendi kendime kararlar verebiliyordum. Ama her şeye rağmen yalnızlık çok zor geliyor.”

“Yahu anne, bak şımarasım geliyor. Böyle iltifatlar duymayalı uzun bir zaman oldu. Bu işin içinde bir şey var ama yakında kokusu çıkar nasıl olsa...”

“Vallahi bir şey yok kızım...”

“Ama bu gün taze bir kız gibi süslenip durdun.”

“İçimden geldi.”

“Sen makyaj falan da yapmazdın. Hafiften bir de makyaj geçmişsin... Biliyor musun bu gün bir başka güzel olmuşsun... Benim bile hoşuma gitmedi değil... Bana pek inandırıcı gelmiyor ya!”

“Annene inanmıyor musun kız?” diye çıkıştı Hitomi Hanım.

İnsanın belki on binlerce yıldır anatomisi değişmemiştir. Ama nasılsa zevkleri ve beğenileri sürekli değişip duruyordu. Birçok insanın tavır ve davranışı sırf ‘siz güzelsiniz veya sempatiksiniz’ diye değişebiliyordu.

“Elbette inanıyorum anne. Ne bileyim her zaman yaptığın bir şey olsa, tamam bir şey demezdim. Ama birden böyle... Olunca... İnsan farklılığı görmeden geçemiyor...”

“İnan kızım hiçbir şey yok.”

“İnanmam” diyerek onu biraz daha germek, biraz daha söyletmek istiyordu. Nasılsa tek düze bir hayat bile, belli bir zaman sonra çekilmez oluyordu.

“Hem olsa senden hiç saklar mıyım? Her ne kadar anne kız olsak da, seninle iki sırdaş, iki arkadaş gibi değil miyiz?”

“İnandım...”

“Aşk olsun vallaha...”

“İnandım. Haydi, sütünü de soğutma...”

“Sen ne yapıyorsun bu gün?”

“Okula gideceğim, derslerime gireceğim... Her zaman ki gibi... Şimdilik farklı bir planım yok. Ders bitiminde eve gelirim.”

“Sen genç kızsın, neden akranlarına takılmıyor, eğlenmiyorsun?”

“Beni açmıyor be anne! Biraz hoppa ve biraz da züppe olmak... Hiç bana göre değil... Tarzım hiç değil...”

Ne yapayım sana çekmişim... Senin de hiçbir şeyi gördüğün mü var sanki?"

"Neyi görecektim?"

"Ne bileyim. İnsan çıkar seyahat yapar. Turlara falan katılır. Belli etkinliklerde görev alır... Dünyadan habersiz, dünya senden habersiz, kendi kabuğuna çekilmişsin. Kaplumbağa misali yaşamaya çalışıyorsun..."

"Olur mu ki?"

"Neden olasın ki? Hem ben büyüdüm. Kendi kendimi idare edebilecek yaştaım. Hem neden illa benim uçmamı bekliyorsun?"

...

Devamı Var

...

Ant-150515